

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Zdeňka Kühna, soudkyně Michaely Bejčkové a soudce Ondřeje Mrákoty v právní věci žalobkyně: **A. S.**, zast. Mgr. Ludvíkem Novotným, advokátem se sídlem Václavské náměstí 76, Letohrad, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4, proti rozhodnutí žalované ze dne 13. 7. 2017, čj. MV-71863-4/SO-2017, v řízení o kasační stížnosti žalované proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové – pobočky v Pardubicích ze dne 5. 4. 2018, čj. 52 A 72/2017-51,

takto:

Rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové – pobočky v Pardubicích ze dne 5. 4. 2018, čj. 52 A 72/2017-51, **se ruší** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

[1] Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky, zamítlo rozhodnutím ze dne 19. 4. 2017 žádost žalobkyně o povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana EU (§ 87b ve spojení s § 15a zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky), protože žalobkyně neprokázala vztah závislosti ke své dceři L. B. ve smyslu § 15a odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců. Žalovaná dne 13. 7. 2017 zamítla odvolání žalobkyně a rozhodnutí ministerstva potvrdila. Žalobkyně podala proti rozhodnutí žalované žalobu.

[2] Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodnutí žalované zrušil a vrátil jí věc k dalšímu řízení. Nepřisvědčil žalobní námitce o neurčitě a vágně formulované výzvě ministerstva k odstranění vad žádosti. Konstatoval však, že s ohledem na obsah lékařské zprávy o zdravotním stavu žalobkyně, kterou měla žalovaná v průběhu odvolacího řízení k dispozici, má soud pochyby, zda žalobkyně vůbec byla schopná pochopit obsah výzvy, a zda proto tato výzva měla právní účinky. Krajský soud proto

zrušil rozhodnutí žalované pro vadu správního řízení spočívající v tom, že ministerstvo nezvážilo, zda žalobkyni neměl být ustanoven opatrovník.

[3] Žalovaná (stěžovatelka) podala proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost. Uvádí, že žalobkyně byla v řízení před ministerstvem (správním orgánem prvního stupně) zastoupena svou dcerou na základě plné moci; ministerstvo zasílalo veškeré písemnosti do rukou dcery žalobkyně do doby, než převzal zastupování žalobkyně její advokát (viz plnou moc ze dne 4. 5. 2017). Neexistují žádné pochybnosti o tom, že dcera žalobkyně byla schopna pochopit obsah výzvy. Stěžovatelka proto považuje úvahy krajského soudu o ustanovení opatrovníka za nesprávné.

[4] Žalobkyně ve vyjádření uvedla, že se rovněž s právním názorem krajského soudu neztotožňuje, avšak z jiných důvodů než stěžovatelka. Zopakovala svou žalobní argumentaci, podle níž z výzvy k odstranění vad žádosti nebylo možné dovodit, jaké skutečnosti nemá ministerstvo za prokázané. Kromě toho žalobkyně upozornila, že krajský soud rozhodl ve věci samé bez nařízení jednání, přestože žalobkyně soudu včas sdělila, že s takovým postupem nesouhlasí. Konečně soud vyhověl žalobkyni jen částečně, protože zrušil pouze rozhodnutí žalované, ačkoli žalobkyně požadovala zrušit i rozhodnutí ministerstva.

[5] Kasační stížnost je důvodná.

[6] Stěžovatelka vznesla jedinou námitku, jíž vyvrací úvahy krajského soudu o ustanovení opatrovníka. Ze správního spisu vyplývá, že žalobkyně současně s žádostí o přechodný pobyt předložila ministerstvu plnou moc ze dne 11. 1. 2017, kterou pověřila svou dceru L. B. k jednání ohledně *„pobytu* (žalobkyně) *na území ČR“*. V souladu s plnou mocí zaslalo ministerstvo výzvu k odstranění vad žádosti ze dne 22. 2. 2017 do rukou dcery žalobkyně (viz doručenku ve správním spisu), ta ji také převzala.

[7] Krajský soud zrušil rozhodnutí žalované, neboť ministerstvo nezvážilo ustanovení opatrovníka žalobkyni s ohledem na její zdravotní stav. Zřejmě přitom však přehlédl, že žalobkyně byla v řízení před ministerstvem zastoupena svou dcerou – občankou ČR. Práva žalobkyně tak mohla již od okamžiku podání žádosti hájit její zástupkyně (která je podle všeho také její nejbližší a pečující osobou), a nebyl zde tak vůbec prostor pro úvahy o potřebě opatrovníka podle § 32 odst. 2 písm. f) správního řádu. Takový opatrovník se ustanoví jen těm zvlášť těžce zdravotně postiženým osobám, s nimiž se nelze dorozumět ani za pomoci tlumočníka nebo prostředníka; žalobkyně však v řízení nebyla ponechána bez pomoci, naopak byla zastoupena tou nejvhodnější osobou. Závěry krajského soudu jsou v rozporu se správním spisem, NSS proto shledal tuto námitku důvodnou.

[8] NSS dále poukazuje na to, že rozsah kasačního přezkumu je určen jednak obsahem kasační stížnosti, jednak případnými vadami, k nimž NSS přihlíží z úřední povinnosti; nemůže však být rozšiřován na základě výhrad účastnice řízení, jíž je rozsudek krajského soudu ku prospěchu (srov. odst. 19 rozsudku NSS ze dne 13. 8. 2015, čj. 9 Ads 270/2014-31). Účelem vyjádření ke kasační stížnosti je dát možnost jiným účastníkům řízení vyjádřit se k rozsudku krajského soudu v mezích uplatněné kasační námitky, nikoli otevřít prostor pro uplatňování dalších námitek a pro polemiku s rozsudkem mimo rámec kasační

pokračování

stížnosti, jak činí žalobkyně. Žalobkyně nemá procesní právo na zrušení rozhodnutí správního orgánu prvního stupně (viz usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 28. 8. 2007, čj. 1 As 60/2006-106, č. 1456/2008 Sb. NSS); ve věci tedy procesně uspěla, přestože krajský soud zrušil jenom rozhodnutí žalované, aniž současně zrušil rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, jak žalobkyně požadovala. O úspěchu žalobkyně v řízení svědčí (rušící) výrok rozhodnutí, ne jeho důvody; žalobkyně ovšem nesouhlasí pouze s důvody rozhodnutí. Podala-li by proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost, byla by stížnost nepřípustná (srov. rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 1. 7. 2015, čj. 5 Afs 91/2012-41, č. 3321/2016 Sb. NSS). Tím méně může NSS přezkoumávat napadené rozhodnutí na základě námitek, které rovněž napadají toliko důvody rozhodnutí, a navíc jsou obsaženy pouze ve vyjádření žalobkyně ke kasační stížnosti podané žalovanou. NSS se proto nezabýval výhradami žalobkyně týkajícími se neurčitosti výzvy k odstranění vad žádosti.

[9] Na závěr NSS podotýká, že ze soudního spisu je zřejmé (a rovněž žalobkyně na tuto skutečnost upozornila ve vyjádření ke kasační stížnosti), že krajský soud rozhodl ve věci bez jednání, ačkoli mu žalobkyně sdělila, že s tímto postupem nesouhlasí. Krajský soud spatřoval v postupu správních orgánů vadu, která mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí [§ 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s.], a jelikož pro takovou vadu lze zrušit napadené rozhodnutí bez jednání, logicky jednání nenařizoval. Nyní se však ukazuje, že tato vada ve skutečnosti řízení nezatížila. Krajský soud by to měl vzít v úvahu při novém rozhodování ve věci.

[10] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne krajský soud v novém rozhodnutí (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 13. listopadu 2019

Zdeněk Kühn
předseda senátu